

Het goede leven op La Cour des Roses

Terug naar
het kleine
Franse
pension

helen pollard

roman

NORTH AUDIO
PUBLISHING



helen pollard

*Terug naar
het kleine
Franse
pension*

La Cour des Roses, deel 2

Vertaald door Iris Jorissen

NORTH AUDIO PUBLISHING

Uit dezelfde serie:

Het kleine Franse pension - La Cour des Roses, deel 1

Zomer in het kleine Franse pension - La Cour des Roses, deel 3

HOOFDSTUK EEN

Dat ik veel vreemde dingen zou zien als manager van Ruperts pension, wist ik wel. Ik had alleen niet bedacht dat naakte gasten daar ook bij hoorden.

Het was vroeg in de ochtend op een van de eerste dagen van mijn nieuwe leven in La Cour des Roses. Ik had een espresso voor mezelf gemaakt – sommige dingen gaan nu eenmaal voor – en was ermee naar buiten gegaan. Om het gras tussen mijn tenen en de frisse dauwdruppels op mijn huid te voelen, struinde ik op blote voeten door de tuin, langs bloembedden met siergrassen, begonia's, margrietten, treurwilgen en stapstenen die naar geheime prieeltjes en zithoekjes leidden, tot ik bij de kippenren kwam die omringd werd door struiken en bomen.

Ik sloeg mijn koffie achterover en trok slippers aan. Blote voeten zijn leuk en aardig, maar de natuur is niet zo aantrekkelijk meer als de kippenstront tussen je tenen sijpelt. Daarna liet ik de zes onrustige kippen uit hun veilige ren om ze ontbijt en water te geven.

Terwijl ik er weer uit liep, zei ik vriendelijk goedemorgen tegen Gladys, een van de gasten die na mij naar beneden was gelopen.

‘Goedemorgen, Emmy. Ik kom even van de rust genieten voor het ontbijt.’

Ik knikte begrijpend. Gladys was een vrouw op leeftijd die vakantie vierde samen met haar dochter, een bazige, botte vrouw van middelbare leeftijd. Ze leek niet op haar moeder, een lief mens dat ik graag om me heen had.

‘Clare stippelt onze dag uit,’ lichtte ze vermoeid toe. ‘Het wordt vast heel fijn.’ Ze pulkte de hangende blaadjes van een treurpeer terwijl we langzaam

weer terugliepen. De huid van haar handen was flinterdun. ‘Ik vind dit zo’n mooie kleur, jij ook? Het lijkt wel zilver.’

‘Ja, prachtig. Gladys, waarom zeg je niet gewoon tegen Clare dat je moe bent en liever hier blijft? Dan kun je lekker ontspannen en wat van de tuin genieten.’

Gladys lachte even en gaf me een niet erg overtuigende glimlach. ‘Maak je geen zorgen. Ik vind sightseeën leuk en ik mag niet klagen, want Clare doet al het werk.’

Toen we het gekletter van luiken hoorden, keken we allebei automatisch op naar het huis. Hoe kon ik weten dat alles beter was dan in die richting te kijken? Had ik nu maar een grote cappuccino genomen in plaats van een klein espressootje en daar beneden in de tuin uitgebreid van genoten. Had ik maar de tijd genomen om de zilveren blaadjes van de treurpeer te bewonderen. Had ik Gladys maar een arm gegeven om haar te ondersteunen toen we terug wandelden.

Want daar stond Geoffrey Turner in volle glorie.

Hij had de vitrage opzijgeschoven om de luiken open te doen en helaas besloegen de ramen van de bovenste verdieping een groot gedeelte van de gevel, van het dak tot vlak boven de grond... Net als Geoffrey Turner. Het zou niet zo erg zijn geweest als hij jong, gespierd en bruin van de zon was, maar een witte vijftiger met een hangbuik was niet iets wat ik op nuchtere maag had willen zien.

Mijn mond viel geschokt open. Die van hem ook. De vitrage werd gauw weer dichtgeschoven. Maar aangezien de bedoeling van vitrage is dat het zowat doorzichtig is, hielp dat ook niet veel. Het was toen ook al ietsje te laat.

Ik hoorde een kreet van Gladys. Vanzelfsprekend had ze even niet op gelet waar ze liep. Ze was over de rand van een bloembed gestruikeld en gevallen. Een arm kon ik nog vastpakken, maar ze was raar op de andere terechtgekomen.

Ik bukte en wachtte tot ze op adem was gekomen. ‘Gladys, gaat het?’

Ze probeerde een voorzichtig lachje. ‘Niks aan de hand, Emmy. Ik moet alleen weer overeind zien te komen.’ Maar toen ze beide handen wilde gebruiken om zichzelf omhoog te duwen, kermde ze van de pijn.

Ik wilde het risico niet nemen dat ik haar pijn zou doen als ik haar op sleeptouw nam. ‘Ik ga Clare halen.’

Met een zuur lachje zei Gladys: ‘Ik dacht niet dat een naakte man nog zo’n dramatisch effect kon hebben op mijn leeftijd!’

Ik glimlachte terug en haastte me naar het huis, de trap op naar hun kamer.

Clare reageerde geschrokken en kwam met nat haar van het douchen naar buiten gerend. Ze hielp me haar moeder op te tillen om naar de keuken te gaan en haar op een stoel te zetten.

‘Waar doet het pijn, mama? Heb je iets gebroken?’

Clares stem trilde van de spanning, haar handen bewogen zenuwachtig naast haar zijde.

‘Maak maar geen drukte om mij. Alleen mijn ego en mijn pols hebben een deuk opgelopen.’

Ik schonk een glas water voor haar in en wikkelde een zak erwtjes uit de vriezer in een theedoek om op haar arm te leggen.

‘Hoe ben je gevallen? Ben je ergens over gestruikeld?’ vroeg Clare.

Ik keek ongerust naar haar. Ze zou toch niet haar beklag gaan doen over de gevaren van bloembedden in de tuin? Hoewel, aangezien ze er al op had gewezen dat er te veel trappen waren voor haar moeder, dat de douche te hard was en de luiken te zwaar, zou het me niets verbazen.

Gladys was duidelijk bang voor hetzelfde. ‘Nee, ik keek gewoon niet goed waar ik liep.’ In een mislukte poging om de beladen sfeer luchtiger te maken, voegde ze eraan toe: ‘Een van de gasten verscheen naakt voor het raam. Dat leidde me nogal af.’ Ze giechelde er een beetje bij.

Haar strategie had een averechts effect.

‘Wat? Wie stond er naakt voor het raam? Bedoel je dat hij zijn... geslachtsdeel liet zien?’

Gladys kromp ineen. ‘Het was Geoffrey maar en hij liet niets opzettelijk zien. Hij deed de luiken open en...’

‘Dat komt op hetzelfde neer.’

‘Alsjeblieft, Clare, natuurlijk niet! Ik heb al spijt dat ik iets heb gezegd. Het was een ongelukje en ik heb het heus allemaal eerder gezien.’

‘Hoe gaat het met je pols?’ vroeg ik haar, zowel uit oprechte bezorgdheid als in een poging van onderwerp te veranderen. Ik tilde de erwtjes op om te kijken. Ook geen goede manier om haar af te leiden.

‘Het is gezwollen! Het kan gebroken zijn! We moeten een ambulance bellen,’ besloot Clare.

Dat zag ik niet aankomen. ‘Een ambulance?’ Het ‘waarvoor in vredesnaam?’ wist ik nog net in te houden, maar het kon alsnog komen.

‘Mijn moeder is 78. Ze kan haar arm gebroken hebben en God weet wat nog meer. Een heup verbrijzeld, een sleutelbeen. En wie zegt dat ze niet in shock raakt?’

Ik was me er zeer van bewust dat de andere gasten elk moment naar beneden konden banjeren voor een nog niet bestaand ontbijt en bekeek Gladys nog eens goed. De arme vrouw leek net zoveel zin te hebben in een ambulance als ik.

‘Je moeder denkt niet dat er meer aan de hand is dan een blessure aan haar pols. Als Rupert terug is met de hond, zal hij ongetwijfeld willen helpen met een afspraak bij de dokter en haar zelfs naar de spoedeisende hulp willen brengen, als je dat wilt. Een ambulance lijkt me niet echt nodig.’

Clare vertrok haar mond tot een koppige grimas. ‘Wie is hier nu de gast? Ik wil dat je een ambulance belt en wel nu meteen!’

Mijn ogen zochten Gladys, maar ze gaf me alleen een gekwelde blik terug.

‘Prima. Geen probleem.’ Ik zette een glimlach op, pakte de telefoon en... werd overvallen door een déjà vu. Ik wist niet wat het nummer was. En dat was niet de eerste keer.

Ik werd overspoeld door de herinnering aan Rupert die van zijn stoel tuimelde met misschien wel een hartaanval. Maar ik was nu geen vakantieganger meer. Dit was nu mijn baan. Waarom had ik dit nu niet meteen uit mijn hoofd geleerd zodra ik terug was?

Omdat je de afgelopen weken bezig was met de huur opzeggen, alles regelen op het werk, al je bezittingen inpakken en ermee naar Frankrijk rijden. En je wist niet dat dit zou gebeuren.

Ik ging met de telefoon naar de gang, ogenschijnlijk omdat het daar stiller was, maar in werkelijkheid om in het versleten telefoonboekje van Rupert te kijken. Dat was zinloos. Waarom zou hij het nummer opschrijven? Dat kende hij al. En ik zou het ook moeten kennen. Ik haalde mijn mobieltje uit mijn zak om dan het internet maar op te gaan, maar werd halverwege onderbroken.

‘Waarom duurt het zo lang?’ Clare stormde de gang in terwijl Pippa en Angus net naar beneden kwamen. Heel onbeleefd keek ze over mijn schouder. ‘Zoek je het nummer nu op?’

‘Ja, kijk, ik...’

‘Dit is niet te geloven! Je bent hier de baas en je weet niet eens hoe je een ambulance belt?’

‘Ik ben hier nog maar een paar dagen en ik...’

‘Dat is geen reden!’

Ze had gelijk. ‘Ik weet het nu wel, dus...’

Precies op dat moment kwamen Geoffrey Turner en zijn vrouw binnen. Het verbaasde me dat hij durfde, maar hij kon ook moeilijk in zijn kamer

gaan zitten verhongeren.

‘En jij!’ Clare wees verwoed in zijn richting, haar gezicht rood aangelopen. ‘Jij moest je schamen.’

Geoffrey rechtte zijn rug. ‘Mijn excuses. Ik sliep nog half en ik was vergeten dat de vensterbank zo laag is.’

‘Je geslachtsdeel zomaar aan een oude dame laten zien! Walgelijk!’

‘Mijn geslachtsdeel laten zien? Hoe kon ik nu weten dat er zo verdomd vroeg al mensen in de tuin zouden zijn?’

Mary, de vrouw van Geoffrey, dook ineem tegen de muur. Haar blik wisselde tussen Geoffrey en Clare, duidelijk vol afgrijzen over hoe deze ochtend zich ontpopte.

Clare ging onverschrokken verder. ‘Mijn moeder is nu op weg naar het ziekenhuis en dat is jouw schuld. Of dat zou het tenminste zijn, als die zogenaamde manager hier wist wat het noodnummer was.’

Ik haalde diep adem. ‘Ik heb het nummer nu, dus als iedereen even stil zou willen zijn?’

Maar Geoffrey kneep zijn ogen vervaarlijk dicht. ‘Ken je het nummer van de ambulance niet uit je hoofd?’ Hij greep mijn tekortkomingen natuurlijk maar wat graag aan om die van hem te camoufleren.

‘Ik ken het nummer wel,’ hield ik vol. ‘Ik had het in een minuutje opgezocht.’

‘Een minuut kan het verschil maken bij een noodgeval.’

‘Het is een verstuijkte pols, geen beroerte!’ snauwde ik geërgerd.

Oeps.

Ondertussen kwamen de laatste gasten aarzelend de trap af. Het was me niet duidelijk of ze voor het ontbijt kwamen of het amusement.

‘En als het dat nu niet was?’ opperde een van hen, heel behulpzaam.

Daar kon ik niks op terugzeggen. Het was me pijnlijk duidelijk dat je geen ruzie wilt met een man zoals Geoffrey. Hij was een bekende reisblogger

en het leek me heel gunstig om hem binnen te halen. Toen ik alles aan het afronden was op het werk kwam ik zijn telefoonnummer tegen en ik kende hem nog van mijn opdrachten voor een hotelketen, een paar jaar eerder. Ik wist dat Rupert even geen reserveringen had en bood hem een gratis verblijf aan in ruil voor een eerlijke recensie. Ik zag al helemaal voor me hoe lyrisch hij zou zijn over het chique pension, het heerlijke eten, de prachtige tuin...

Ik had mijn huis, werk, vrienden en een ex die vreemdging in Engeland achtergelaten voor een mooi nieuw leven in het Loiredal, en Geoffrey Turner moest het begin zijn van hoe ik La Cour des Roses succesvoller en rendabeler ging maken. En als dan bekend werd wat ik met deze zaak had gedaan, wie weet waar dat toe zou kunnen leiden?

Maar daar stond ik dan, op de derde dag, in een kamer vol piepende gasten en Geoffrey Turner met een hoofd zo rood als de bietenchutney van Rupert.

Toen Rupert met de hond in de deuropening verscheen, heerlijk ontspannen na zijn ochtendwandeling, kon ik hem wel zoenen.

Iedereen begon door elkaar te praten. Clare riep wat over gasten die hun broek lieten zakken voor oude vrouwtjes en een manager die niet daadkrachtig handelde in noodsituaties, Geoffrey ging verontwaardigd in tegen het eerste en was het roerend eens met het tweede en ondertussen probeerde ik wanhopig de gemoederen te bedaren en alles uit te leggen.

‘Oké, bedankt, allemaal!’ Rupert maakte sussende gebaren. Zijn vriendelijke viervoeter droop wijselijk af naar haar mand aan het eind van de gang. ‘Ga maar naar de keuken voor het ontbijt. Emmy zal jullie bedienen, zoals gewoonlijk.’

Hij begeleidde ze verder en liep naar Gladys, die nog steeds met een bleek gezicht op de keukenstoel zat. ‘Goed, Gladys. We gaan even naar de woonkamer, daar is het rustiger. Dan kunnen we daar kijken wat we gaan doen, oké?’

Daar wilde Clare niks van weten. ‘Ik heb al gezegd dat ik een ambulance wil!’

Ruperts borstkast zette uit terwijl zijn longen zich vulden met een diepe hap adem. ‘Ik begrijp je ongerustheid, Clare, maar ik denk dat een auto veel fijner is voor je moeder. Dan kunnen we meteen weg en het is lang niet zo ingrijpend voor haar, vind je ook niet?’

Ik zag Clares verlangen om haar zin te krijgen botsen met de verstandige redenering van Rupert. Alle ogen waren op haar gericht.

‘Goed dan. Als het per se moet.’ Ze draaide zich bruusk om en keek naar Geoffrey Turner. ‘Maar ik wil wel dat hij vertrekt! We hoeven onze vakantieaccommodatie niet te delen met een viezerik!’

Geoffrey liep rood aan. ‘Ik hoef die van mij niet te delen met een krijsende feeks!’

Rupert verbleekte. Onze toeschouwers ook. Ter verhoging van de feestvreugde ging ook nog eens de telefoon. Ik keek er met afschuw naar, nog steeds bang voor gesprekken in het Frans. Het ging beter in het echt. Dan kon ik liplezen en als ze zagen dat ik het niet kon volgen, gingen ze wel langzamer praten.

Terwijl Rupert Gladys en Clare meenam door de gang, nam ik gauw op en met de telefoon tussen schouder en oor probeerde ik vruchtensap en melk van de koelkast naar de tafel te brengen in een poging het ontbijt op gang te krijgen.

‘Bonjour. La Cour des Roses.’

‘Hallo, spreek ik met Gloria?’

Opgelucht een zeer Britse stem te horen, zei ik: ‘Nee, met Emmy Jamieson. Kan ik u helpen?’

‘Is Gloria daar?’

‘Ze werkt hier niet meer, sorry. Wat kan ik voor u doen?’

‘O.’ Er klonk een afkeurend geluid. ‘Ik heb steeds contact gehad met Gloria.’

‘Ik ben de manager en ik help u graag verder. Mag ik vragen met wie ik spreek?’

‘Julia Cooper. Ik bel in verband met de reservering van Thomson in september.’ Ze verkondigde het alsof ik er alles van zou moeten weten.

Als ik het goed had onthouden toen ik vooruit had geblikt naar de reserveringen, was september bepaald niet volgeboekt en de naam Thomson zei me helemaal niets. Maar ik wilde niet doen alsof ik van niks wist. ‘Wat leuk u te spreken. Wat kan ik voor u doen?’

‘Ik wou zeggen dat het vijf luchtbedden in totaal worden. Zoals ik al tegen Gloria heb gezegd, kunnen we daar zelf voor zorgen. En dan verzorgen jullie de lakens en dekbedden, zoals afgesproken.’

De lepel waarmee ik yoghurt in een glazen kom schepte, bleef in de lucht hangen. ‘Luchtbedden?’

‘Twee in een van de kamers, een in een gîte en nog twee in een andere gîte. En we hebben maar één reiswieg nodig in de gîte waar geen luchtbedden komen, voor zover ik weet.’

‘Juist. Oké.’ Ik liet de lepel vallen en keek de keuken rond op zoek naar een notitieboekje, maar er stonden alleen ontbijtspullen op het granieten aanrecht. Ik pakte een verdwaalde pen uit de vensterbank en begon langs de randen van het etiket van een pak yoghurt te krabbelen.

‘Bent u op de hoogte van de reservering van Thomson?’

‘Sorry, ik ben hier nog maar een paar dagen, mevrouw... Cooper.’

‘Zeg maar Julia. We kunnen elkaar beter tutoyeren. We zullen elkaar nog wel vaak spreken.’

Is dat zo? Er drongen zich allerlei vragen op in mijn hoofd, maar ze leek me een licht ontvlambaar typje en als we elkaar nog vaak zouden spreken, was het beter om haar niet tegen de haren in te strijken. Nog niet. En het

was misschien geen slecht idee om ervoor te zorgen dat de huidige gasten wat te eten hadden.

‘Sorry dat ik een beetje vaag ben, Julia. Ik zal zeker aan Rupert vragen me op de hoogte brengen van de reservering en ik zal het zeggen van de luchtbedden en de reiswieg. We zullen het wel hebben, maar wilt u uw nummer nog eens geven, voor de zekerheid? Dan kan ik bellen als ik vragen heb.’

‘Laten we het zekere maar voor het onzekere nemen. Wat jammer trouwens dat Gloria daar niet meer werkt. Ze was heel behulpzaam.’

Echt? Lieve hemel.

We zeiden gedag en ik staarde naar de telefoon. *Luchtbedden? Serieus?*

Toen ik de telefoon weer in de gang legde, bracht Rupert net Clare en Gladys naar buiten. Geen goed moment om naar de reservering van Thomson te vragen en ik had bovendien belangrijker zaken aan mijn hoofd.

Ik pakte hem bij de arm. ‘Wat moet ik nu met Geoffrey?’ siste ik, terwijl Clare haar moeder bezorgd naar de auto van Rupert hielp.

‘Ik probeer Clare wel tot inkeer te brengen. Misschien wordt ze rustiger als alles met haar moeder geregeld is. Maar jij moet het oplossen met Geoffrey.’

‘Hoe moet het met de eieren?’

Hij staarde me wezenloos aan. ‘Eieren?’

‘Stel dat iemand eieren wil. Die van mij zijn altijd net rubber.’

Rupert zuchtte ongeduldig. ‘Zeg maar dat de hennen niet hebben gelegd. Dat ze Geoffrey Turner naakt hebben gezien en dat het toen niet meer ging.’

Hij liep achter Clare en Gladys aan terwijl ik aarzelend de keuken in liep. De warme mix van hout, graniet en strakke apparatuur had geen troostend effect nu ik er alleen verantwoordelijk voor was.

Ik sneed fruit, deed het in een grote, glazen kom met sinaasappelsap om het vers te houden en bracht het naar de grote grenenhouten tafel onder het

schuine dak, samen met de yoghurt en potten jam uit de streek.

Tot slot legde ik mini-brioche's, kadetjes, pains au chocolat en pains aux raisins (mijn persoonlijke favoriet) in een mand en bekeek het resultaat. Er was een ding wat ik zeker wist en dat was dat ik niks aan het ontbijt wilde veranderen.

Toen ik geen smoesjes meer kon bedenken, vroeg ik of iemand graag iets warm wilde. Ik gluurde naar Geoffrey en probeerde wanhopig de aanblik van zijn edele delen voor het raam te vergeten. Ik hoopte maar dat niemand worstjes zou vragen.

Bij het opruimen naderhand vroeg ik me af of ik een zaak moest maken van Geoffrey's ... zaakje. Maar ik besloot dat het beter was om het te laten rusten. Aangezien ik een gast en zeker een bekende reisblogger niet kon vragen te vertrekken vanwege een overduidelijk ongelukje, moest ik erop vertrouwen dat de charme van Rupert en de smekbeden van Gladys Clare wel zouden overtuigen.

Geoffrey stak zijn hoofd om de keukendeur. 'Heb je een EHBO-doos? Mary heeft haar elleboog geschaafd.'

'Zal ik meekomen?'

'Welnee, het is maar een schram, zei hij gehaast.

Hij had een bijdehante glinstering in zijn ogen die ik nog niet eerder had gezien en die me niet beviel. Toen ik de doos pakte en aan hem gaf, was de verbazing van zijn gezicht te lezen, ook al probeerde hij het te verbergen. Was hij me nu aan het testen? Wilde hij zien of ik wist waar de EHBO-doos lag?

Na het opruimen van de keuken zette ik de laptop aan om de spreadsheet van september te bekijken en te zien waar Julia Cooper het over had. Er waren wel wat reserveringen, maar niet zoveel als ik hoopte. Het verbaasde me, want Rupert had eens verteld dat september in trek was bij mensen die wilden komen als het overal wat rustiger was. Er stond in elk geval niks in over een Julia Cooper of een Thomson.

Rupert wist er ongetwijfeld alles van. Aangezien ik het pas kon vragen als hij terug was, zette ik een hoognodig kopje koffie voor mezelf. Ik klopte op mijn dij en de hond draafde uit de gang om me te volgen naar de tuin, waar ik in een stoel ging zitten voor vijf minuutjes rust. Ze legde haar kop op mijn knieën, zodat ik haar fluweelzachte vacht kon aaien en met haar oren kon spelen.

‘Hoe krijg ik ons nu weer uit deze puinhoop?’ vroeg ik haar.

Er kwam een diepe zucht als antwoord en ze staaarde me aan met haar grote, droevige ogen.

Gloria was mijn nieuwe liefde. Uiteraard niet de vervreemde vrouw van Rupert die er eerder die zomer met mijn vriend Nathan vandoor was gegaan toen we op vakantie waren in La Cour des Roses, maar de nieuwe zwarte labrador van Rupert.

Een boer uit de buurt had haar op zijn land gevonden. Ze zag er mager en verwaarloosd uit en toen de dierenarts geen identificatie kon vinden, zoals een chip of tatoeage, was ze naar het plaatselijke dierenasiel gebracht. Rupert hunkerde naar een hond en nu hij niet meer tegengewerkt werd door zijn dieren hatende, bijna ex-vrouw, was het liefde op het eerste gezicht.

Niemand wist hoe ze heette en hij had de verknipte ingeving om haar Gloria te noemen. Die naam kreeg ik natuurlijk niet over mijn lippen, dus was ik allerlei liefkozende hondennaampjes gaan gebruiken. Het leek haar niet te deren. Als ze kon kiezen, gaf ze hier vast ook de voorkeur aan.

De dierenarts schatte haar een jaar of vijf en ze was trouw, aanhankelijk en charmant, alles wat de oorspronkelijke Gloria niet was. Het enige wat ze naast de naam gemeen hadden, was dat ze allebei zo plat gingen om over de buik te worden geaaid.

HOOFDSTUK TWEE

‘Ik ben blij dat jullie zo goed met elkaar overweg kunnen,’ zei Rupert achter ons. Hij liet me schrikken.

Hij plofte naast de hond op het gras neer, wat me blij maakte. Een tijdje geleden kon hij dat niet. Doordat hij zijn been had verwond toen hij tijdens die aanval van hartkramp van een barkruk viel, kon hij op een gegeven moment nauwelijks nog lopen. Nu de hartklachten onder controle waren en ik er was om de stress te beperken, in principe dan, zag hij er stukken beter uit dan toen ik een paar weken geleden wegging. Hij was slanker en ik nam aan dat met de hond wandelen hem goed deed.

Zelfs zijn gezicht was smaller en hij liet een kort, zilvergrijs baardje staan. Het paste bij de kleur van zijn haar, dat nu wat langer was, waardoor je de natuurlijke slag kon zien. Ik was nog niet overtuigd van de baard, maar het verstopte zijn ietwat hangende wangen, dus ik wachtte nog even met oordelen tot het uiteindelijke resultaat.

‘Hoe gaat het met Gladys?’ vroeg ik.

‘Precies zoals we al dachten. Een licht verstuikte pols. Ze moeten die dochter opsluiten met dat hysterische gedoe.’

‘Sorry dat ik het nummer van de ambulance niet wist.’

Hij plukte wat aan het korte gras en speelde met de sprietjes voor hij ze weer liet vallen. ‘Geeft niks. We moeten het misschien ophangen in de gang. En in de kamers en gâtes.’

‘Ik regel het wel. Misschien zet ik het ook meteen op mijn voorhoofd. En trouwens, Julia Cooper. Een reservering van Thomson. September. Luchtbedden. Wat is dat allemaal?’

Hij keek me met een wezenloze blik aan. ‘Zeg dat nog eens?’

Dat deed ik, maar met hetzelfde resultaat tot gevolg. ‘Ik heb geen idee wat je bedoelt.’

Ik herhaalde het gesprek met Julia Cooper zo precies mogelijk.

Rupert schudde met zijn hoofd. ‘Nee, het zegt me nog steeds niks. Staat dit op de spreadsheet?’

‘Ik heb gekeken, maar ik zag niks. Ik zal de laptop halen.’

‘De zon is veel te fel. We kunnen beter naar binnen gaan.’

In zijn kantoortje ging Rupert op de luxe bureaustoel zitten, zodat ik van het leren bankje kon genieten, en staarde naar het scherm. ‘Heb je naar de datum gevraagd?’

‘Nee, ze zei het alsof ik er alles van zou moeten weten en ik wou niet als een te grote idioot overkomen. Ik ging ervan uit dat jij het wel wist.’

Hij zwaaide met een vinger richting de laptop. ‘Nee, maar er zijn nog wat gaten, dus een reservering zou mooi zijn. Als we wisten wanneer het was.’

Rupert verschoof doelloos wat papieren op het bureau met leren blad. ‘Er moet hier ergens iets van liggen. Zelfs Gloria zou toch niet zomaar iets hebben geboekt zonder het op te schrijven?’

Ik keek hem meewarig aan. ‘Daar ga ik dus niks op verwedden.’ Ik fronste. ‘Toen we alles uit de agenda hebben overgezet, leek het vrij vol te zitten, maar nu zijn er een hoop gaten. Deze maand ook. Hoe kan dat?’

Rupert slaakte een diepe zucht. ‘Heel eerlijk? Ik denk dat het Gloria niet meer zoveel kon schelen, Emmy. Het klopte niet allemaal. Ik heb opmerkingen gekregen dat mensen geen antwoord hadden gekregen op aanvragen. En reserveringen die Gloria er vast in had gezet, bleken maar voorlopig te zijn. Er zijn een paar mensen niet komen opdagen en toen ik navraag deed, bleek dat ze geen bevestiging hadden gekregen en dus maar ergens anders hadden geboekt.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar het ligt